

РЕШЕНИЕ

№ 5070

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10100** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА №Р-22221218005008-091-001/07.03.2019г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №891/27.05.2019г. от Директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

С Решение № 10392/13.10.2021г. по адм.дело № 3316/2021г. по описа на Върховния административен съд за 2021г., на основание чл. 222 ал.2 т.1 от АПК вр. чл. 221 ал.2, предл.2 АПК, тричленен състав на ВАС е отменил Решение № 104 от 07.01.2019г. по адм.дело № 7764 по описа на Административен съд София-град за 2019г. и върнал делото за ново разглеждане.

Конкретните мотиви на касационната инстанция, обуславящи и специфичните задължения при новото разглеждане на делото, сочат за липса на надлежно събрани, посочени в ревизионния доклад, доказателства и в частност – представените от 26.09.2018г. по ел. път от [фирма] – копия на фактури, потвърждения за получаване на стоките, счетоводни справки от гр.30,40,50, транспортни документи ЧМР, банкови извлечения за извършени плащания от Ф. Т. КФТ с V. HU25179587, чрез сметка в [фирма] № [банкова сметка], както и присъдените в хода на ревизията доказателства

от Дирекция „ДЗВ“ за информация по чл.7 от регламент ЕС 904/2010, формуляр „SCAS 2004“, на базата на които съдът следва да провери и обоснове решаващите по делото изводи. разглеждане по същество на очертаният между страните правен спор относно законосъобразността на Решение

В изпълнение на дадените указания и с определение № 358 от 17.01.2022г. съдът е указал изрично на ответника да представи посочените доказателства, като същите са представени с писмо вх. № 5908 от 16.02.2022г.

В рамките на проведеното открито съдебно заседание по делото на 21.03.2022г., по искане на жалбоподателя е допуснато доказателствено искане – изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза, като е представено заключение на вещото лице – П. К., и изслушване на експерта при проведеното на 11.07.2022г. открито заседание по делото.

Съгласно твърденията на жалбоподателя, оспорваният РА следва да се отмени като незаконосъобразен и необоснован. Изрично се позовава на представени фактури, транспортни документи и писмени потвърждения, удостоверяващи извършените ВОД и получаването на стоките на територията на У., като транспортът е осъществен от превозвача [фирма], а по останалите ВОД превоза е организиран чрез спедитора [фирма] и превозвач [фирма]. Твърди се, че извършената насрещна проверка потвърждава изпълнените услуги по отношение на ВОД, представени са всички поискани документи. Ревизираното лице разполага с всички изискуеми документи, посочени в чл.45 от ППЗДДС за доказване на извършените ВОД, което е достатъчно условие за прилагане на нулева ставка. РА противоречи на официалното становище на НАП, относно документиране и доказване на вътреобщностна доставка – цитирани в жалбата са указания и разяснения на НАП. Твърди се противоречие и с трайната и непротиворечива практика на ВАС по аналогични казуси, цитирани са решения на Съда на Европейския съюз. Относно отказаното право на данъчен кредит са заявява, че превозвачът е открит в хода на ревизията и е представил всички изискани му доказателства, като фактът, че възложените транспортни услуги са изпълнени от превозвача [фирма] е доказан чрез съставените международни товарителници и подписът на получателя, че стоките са превозени и получени на територията на У..

Ответникът - Директорът на Дирекция “ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана с аргументи, аналогични с изложеното в постановеното от него решение по оспорване на РА по административен ред. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед твърденията на страните, събраните по делото доказателства и изрично дадените от ВАС, указания, Административен съд София-град, 74 състав, съобрази:

Със Заповед за възлагане на ревизия от 24.08.2018г. е възложена ревизия на [фирма] за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.04.2016 г. до 31.01.2017 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 30.08.2018 г. С последващи Заповеди за изменение на ЗВР е продължен срокът на ревизията до 30.01.2019 г. Заповедите по хода на ревизионното производство са издадени от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221218005008-092-001/11.02.2019 г., връчен на същата дата. В срока по чл. 117,

ал. 5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение срещу констатациите в РД. Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221218005008-091-001 от 07.03.2019 г., издаден от Д. И. Д. – орган, възложил ревизията и Г. С. Б. – ръководител на ревизията. С РА са извършени корекции на декларираните от дружеството задължения за ДДС за периодите м. 04.2016г., м. 06.2016г., м. 10.2016г. и м. 01.2017г. През ревизираните периоди дружеството декларира дейност търговия с пакетирани захарни изделия и безалкохолни напитки, като стопанисва нает склад в [населено място], [улица] е имало назначени на трудови договори 42 лица. С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане от дружеството е изискано да представи търговски и счетоводни документи за ревизираните периоди, както и относими доказателства за определяне режима на декларираните вътреобщностни доставки за целите на ЗДДС. В отговор задълженото лице е представило доказателства по електронен път на 26.09.2018 г. Представените документи са взети предвид и са описани в РД. Същите са изискани и представени по настоящето дело. Инициирани са насрещни проверки на доставчици на транспортни услуги на ревизираното дружество, като относима към облагането е тази на [фирма]. С Протокол №1233008/08.11.2018 г. са приобщени като доказателства получени отговори от унгарската данъчна администрация, касаещи клиента на жалбоподателя Ф. Т. КФТ с V. HU25179587.

Допълнително установените задължения по ЗДДС, предмет на настоящия спор, произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 от ЗДДС и доначислен данък на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 67, ал. 2 от ЗДДС за недоказани вътреобщностни доставки /ВОД/ на стоки с получател Ф. Т. КФТ, У.. За последните е прието, че са с място на изпълнение на територията на страната.

През данъчни периоди м. 04.2016г., м. 06.2016г., м. 10.2016г. и м. 01.2017г. ревизираното дружество е декларирало ВОД на стоки до Ф. Т. КФТ, У., за което са издадени 4 фактури общо на стойност 334 801,60 лв. с предмет на доставките различни видове кафе, захарни и шоколадови изделия. Данък добавена стойност не е начислен на основание чл. 53, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 1 от ЗДДС.

Съгласно предоставената информация от унгарската данъчна администрация, за посоченото по-горе дружество, клиент на [фирма], не може да се потвърди получаването и реализацията на стоки в страната. Ф. Т. КФТ, У. няма регистрирани търговски обекти и складови помещения, не е посочено в електронната система за пътна търговия /ЕКАЕР/. Седалището на унгарското дружество е на адрес: 1085 В., J. K. 36, fsz. 5, където се намира компания, предоставяща услуги по осигуряване на седалище. Според заявеното от последната, на посоченият в транспортните документи адрес не са получавани стоки. Дружеството се управлява от К. В. Х. – българска гражданка, която не пребивава в У., не се явява при проверките и не представя документи.

От получените отговори на отправени запитвания до унгарската данъчна администрация за Ф. Т. КФТ, У. /приобщени като доказателства в ревизията/, органите по приходите са направили извод, че са установени факти и обстоятелства, които не потвърждават да са осъществени ВОД към унгарското дружество.

За удостоверяване на извършените ВОД ревизираното дружество е представило документите, визирани в чл. 45, т. 1 и т. 2 от ППЗДДС – фактури за доставките, с посочен идентификационен номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка,

под който номер му е извършена доставката – HU25179587 F. T. KFT; потвърждения за получаване на стоките от клиента, международни товарителници – ЧМР, фактури за извършен транспорт, доказателства за плащане по банков път по процесните доставки, счетоводни справки.

При ревизията е установено, че плащанията от унгарското дружество са извършвани от българска банка – [фирма].

Като превозвачи на стоките са посочени [фирма] и [фирма]. На последните са извършени насрещни проверки, резултатите от които са обективирани в протоколи, приложени по преписката. Установено, че транспорта на стоките е за сметка на жалбоподателя и е организиран от него.

Съгласно представените документи от [фирма], транспортът на стоките е превъзложен на [фирма]. На последното е иницирана насрещна проверка, която към момента на издаване на РА не е приключила поради предприети действия по връчване на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. При проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] е с прекратена регистрация по ЗДДС по инициатива на орган по приходите и не разполага със собствени МПС. Съгласно представените транспортни документи стоките са разтоварени в [населено място], без да е посочен точен адрес.

Издадените на жалбоподателя фактури от [фирма] са отразени в дневника му за покупки за м. 02.2017г., който е извън обхвата на настоящата ревизия.

От [фирма] са представени издадени на жалбоподателя 2 фактури за извършен транспорт от България до У. през м. 05.2016г. и м. 07.2016г. с приложени заявки за автомобилен превоз на товари към тях, международни товарителници, свидетелства за регистрация на собствени и предоставени на лизинг МПС – 2 влекача и 2 полуремаркета, доказателства за плащане от страна на жалбоподателя. Провереното дружеството не е представило доказателства за отчетени разходи за гориво, платени пътни такси и заповеди за командировки. При анализ на транспортните документи органите по приходите са установили, че липсва описание на превозените стоки, не е посочен адрес на доставките в [населено място], У..

При анализа на представените документи за извършен транспорт е прието, че същите не отговарят на изискванията на чл. 45, т. 2, буква „б“ от ППЗДДС и не удостоверяват извършването на декларираните ВОД.

Обобщавайки установените в хода на ревизията факти, органите по приходите са приели, че по отношение на декларираните ВОД към F. T. KFT, У. не са налице условията на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС и респективно не може да приложи нулева ставка на данъка по чл. 53, ал. 1 от ЗДДС. Поради това е прието, че мястото на изпълнение на фактурираните доставки е на територията на страната и същите са облагаеми със ставка 20 на сто, съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС.

На основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 67, ал. 2 от същия закон, с РА е начислен ДДС общо в размер на 55 800,16 лв. Въз основа на преценката на събраните доказателства при насрещната проверка на [фирма], органите по приходите са приели, че поради липса на реално извършени транспортни услуги от посоченото дружество, на жалбоподателя не следва да се признае право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 180,00 лв., на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, по фактури №0... 021003 от 16.05.2016 г. и №0... 21624 от /02.07.2016 г., издадени му от посоченото дружество.

Според заключението на вещото лице, по първоначално изготвената при предходното

разглеждане на делото експертиза в счетоводството на [фирма] са отразени декларираните вътреобщностни доставки към клиент F. T. KFT, V. № HU25179587, регистриран за целите на ДДС в държава членка на ЕС – У.. Фактурите за деклариране на ВОД са отразени в счетоводна сметка 4111 „Разчети с клиенти във валута” в съответствие с издадените фактури. Дружеството е отразило в счетоводството си приходи от цитираните четири броя фактури от деклариран ВОД, в счетоводна сметка 702 „Приходи от продажба на стоки”, а именно: м.04.2016 г. - 100 125.00 лв., м.06.2016 г. – 54 200.00 лв., м.10.2016 г. – 100 820.00 лв. и м.01.2017 г. – 79 656.00 лв. Дружеството е отразило плащания по четирите броя фактури, с които е декларирано ВОД, извършени по банков път. За ревизирания период [фирма] е получавало плащания от своите клиенти по банков път в разплащателни сметки в Про Кредит Б. и У. Б.. [фирма] декларира ВОД по четири броя фактури, по които са постъпили плащания, като по разплащателните сметки на дружеството са постъпили суми с 21 358.89 лв. по-малко от осчетоводените приходи в счетоводна сметка 702 „Приходи от продажба на стоки”, съответно от общата стойност на декларираните фактури. При извършената проверка в счетоводството на жалбоподателя, не е предоставена на вещото лице информация, документи и счетоводни записи удостоверяващи плащане на цитираната по-горе сума след м.02.2017г. Всяко едно от получените частични плащания от [фирма], по декларираните вътреобщностни доставки е осчетоводено в счетоводството на дружеството по надлежния ред.

В счетоводството на [фирма] са отразени фактури издадени от [фирма] с посочена в тях сделка „извършен международен превоз от България до У.”. В счетоводството на [фирма] са отразени фактури издадени от [фирма] с посочена в тях сделка „спедиторски услуги за извършен транспорт”.

[фирма] е издало и отразило в счетоводството си двете фактури, издадени на [фирма]. Вещото лице е съпоставило предоставените от [фирма] и [фирма] заверени с „вярно с оригинала“ копия на фактури №[ЕГН]/126.05.2016г. и №[ЕГН]/02.07.2016г. Констатирало е разлика в името на съставителя: в копието на превозвача е записано „съставител Л. Й.“, докато в копията на [фирма] е записано „съставител Л. В.“. Дружеството [фирма] е представило заверени копия на документи, удостоверяващи собствеността или наемането на МПС, които са посочени във фактурите за извършен международен превоз от България до У., издадени на [фирма], също и копия на трудови договори и заповеди за командироване на шофьорите.

Вещото лице при проверка на представените документи във връзка със транспортните средства е констатирало, че Свидетелството за регистрация на полуремарке с рег. [рег.номер на МПС] е издадено на 17.03.2017г. В същото време се твърди, че с това полуремарке [фирма] е превозил товар по фактура, издадена на 16.05.2016г., т.е. е преди датата на регистрация, като регистрационният номер на ремаркетото е изписан в издадената фактура №[ЕГН]/16.05.2016г. и в заповедта за командировка на шофьора. Макар в заповедите за командировка на шофьорите към двете фактури да е записано, че водачът е представил като отчет за командировката международна товарителница в офиса на дружеството, копия на тези товарителници не е предоставено от [фирма].

След преглед на доказателствата по делото, както и при извършената проверка в счетоводството на дружеството-жалбоподател, експертизата не е установила през обжалваните данъчни периоди други издадени и осчетоводени документи за доставка на стоки към клиенти на [фирма], които по вид и количество да са идентични с

издадените фактури за деклариране на ВОД към клиент Ф. Т. КФТ. През ревизирия период основната дейност на дружеството е търговия на едро и дребно със захарни и шоколадови изделия, кафе и безалкохолни напитки. Разплащанията (приходите) от извършените доставки (продажби) постъпват и отчитат по банкови разплащателни сметки в Про Кредит Б. и У. Б.. За отчитане на извършените продажби в брой има регистрирани общо 6 /шест/ броя фискални устройства (касови апарата).

На 04.09.2020г. г-н Н. К. П. представляващ [фирма] е показал на вещото лице 4 броя международни товарителници /CMR/ с оригинални печати на изпращач, превозвач и получател на стоките по декларираните от жалбоподателя вътреобщностни доставки. Заверени копия „вярно с оригинала” от г-н П. са приложени по делото, по искане на жалбоподателя. Извършеният от вещото лице сравнителен анализ на допълнително предоставените 4 броя международни товарителници /CMR/ и предоставените такива от счетоводството на [фирма], във връзка със Заключение от 28.02.2020г. и приети от съда с Протокол от 09.03.2020г. - 122 листа, показва, че същите не са напълно идентични. Вещото лице констатира следните разминавания:

За стока натоварена на 27.06.2016г., в копието предоставено от счетоводството на [фирма] липсват подписи на изпращача и превозвача, в това предоставено на 04.09.2020 г. същите са налични. В двата предоставени документа не е посочен регистрационния номер на превозното средство, на което е натоварена стоката и е извършен транспорта.

За стока натоварена на 05.10.2016г. в копието предоставено на 04.09.2020г. не е посочено превозното средство, в копието предоставено от счетоводството на жалбоподателя е записано С./С.. Превозвач според документите е [фирма].

За стока натоварена на 19.01.2017г. и в двете копия е посочено транспортно средство - влекач рег. С., с полуремарке рег. С.. Превозвач е [фирма]. Превозът е фактуриран на [фирма] от [фирма] – „спедиторски услуги за извършен транспорт С. – С.”, с фактура № [ЕГН]/07.02.2017г. Според предоставените от [фирма] копия на документи [фирма] фактурира на спедитора [фирма] – „извършен вътреобщностен транспорт с кола [рег.номер на МПС] /С.”, с фактура № [ЕГН]/30.01.2017г. Видно е, че рег. № на полуремаркетото и различен във фактурата на превозвача [фирма] и фактурата на спедитора [фирма], както и в международната товарителница.

Допълнителната съдебно-счетоводна експертиза е установила, че транспортът по декларираните от жалбоподателя вътреобщностни доставки е за негова сметка /в качеството на доставчик/ и извършен от трето лице /превозвач/. От [фирма] са представени 4 броя Потвърждение за получаване. Съдържанието на същите е еднакво – „ние, Ф. Т. Kft., HU25179587 потвърждаваме получаването на стока по фактура номер ... от дата Стоката по горепосочената фактура се намира на територията на У..” Различават се единствено по номер на фактура и дата.

Според заключението на вещото лице по назначената експертиза, при повторното, настоящо разглеждане на делото, фактури № 21003/16.05.2016г. и

№ 21624/02.07.2016г., издадени на [фирма] за извършен международен превоз са включени в дневниците за продажби на [фирма], като са отразени и в дневниците за продажби, а фактури № [ЕГН]/19.10.2016г. и № [ЕГН]/30.01.2017г. издадени от спедитора [фирма] за извършен вътреобщинствен транспорт са включени в дневниците за продажбите на [фирма], както и фактурите са отразени в счетоводството на това дружество.

На тази база и с оглед изложената дотук фактология, Административен съд София-град счита, че процесната жалба за редовна - в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, респ. в съответствие с чл.158 АПК.

На следващо място, жалбата е подадена от лице с правен интерес срещу обжалваем по силата на чл.156 ал.1 ДОПК, акт в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и при липса на отрицателни предпоставки, съобразно чл. 159 АПК, поради което същата е допустима.

По съществуващото на спора, съдът съобрази:

Обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, спазени са административнопроизводствените правила за извършване на ревизията, органите по приходите правилно са приложили материалния закон.

Вътреобщинствена доставка на стоки се дефинира като доставка на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика – регистрирано по този закон лице или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. Освен, че доставчикът и получателят по доставката следва да са регистрирани за целите на ДДС лица в две различни държави членки на общността, необходимо е да е налице физическо напускане на стоките от територията на държавата членка по седалище на доставчика и нейното фактическо получаване на територията на другата държава членка.

Документите, удостоверяващи извършването на ВОД, се определят в разпоредбата на чл. 45 от ППЗДДС. Доставчикът може да удостовери извършването на ВОД, ако разполага най-общо с документ за доставката /т. 1/ и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка /т. 2/. В хипотезата на чл. 45, т. 2, буква „а“ от ППЗДДС – когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя, наличието на ВОД се доказва алтернативно с транспортен документ или с писмено потвърждение от получателя. В писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките, и дължостното му качество, име на лицето, получило стоките, и дължостното му качество. В хипотезата на буква „б“ от същата разпоредба – когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика, ВОД се доказва с транспортен документ. От

съдържанието на транспортния документ и от писменото потвърждение от получателя на доставката следва да се направи извод за идентичността на доставката, с фактурираната и отчетена от доставчика доставка. В настоящия случай се твърди, че транспортът е извършен от трето лица за сметка на доставчика, за доказване на ВОД следва да са налице транспортни документи. Представените от ревизираното дружество и сочените за превозвачи [фирма] и [фирма] транспортни документи са международни товарителници (CMR).

Правната уредба на международната товарителница е уредена в Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) Член 4 на конвенцията гласи, че договорът за превоз се установява с товарителница. Съгласно Член 5.1 „Товарителницата се изготвя в три оригинални екземпляра, подписани от изпращача и от превозвача. Тези подписи могат да бъдат отпечатани или заменени с печатите на изпращача и превозвача, ако това се разрешава от законодателството на страната, в която се изготвя товарителницата. Първият екземпляр се предава на изпращача, вторият придружава стоката, а третият се задържа от превозвача.

Член 6.1 изисква Товарителницата да съдържа мястото и датата на съставянето; името и адреса на изпращача; името и адреса на превозвача; мястото и датата на приемането на стоката за превоз и мястото за доставянето ѝ; името и адреса на получателя; обикновеното наименование на вида на стоката и начина на опаковане, а за опасните стоки - тяхното общоприето наименование;

ж) броят на колетите, особената им маркировка и номерата им; брутното тегло или изразеното по друг начин количество на стоката; разноските, свързани с превоза (превозна цена, допълнителни разходи, митнически сборове и други разноси, възникващи от момента на сключването на договора до доставянето им); необходимите инструкции за митническите формалности и други такива; указание, че превозът, въпреки всяка противна клауза, е подчинен на режима, установен от тази конвенция.

Потвържденията за получаване предоставени от [фирма] на вещото лице и приложени по делото, не съдържат цялата необходима информация, регламентирана в чл. 45, ал. 2, б. „а“. Всички потвърждения са еднотипни, различават се само по номер и дата на фактурата (на лист 117, 130, 139 от делото). В тях липсва информация за дата и място (адрес) на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име и качество на лицето, предало стоката, име и качество на лицето, приело стоката. Не е ясно положеният подпис под потвърждението, че „... стоката по горепосочената фактура се намира на територията на У.“ на кое лице принадлежи.

На следващо място, представените по делото в оригинал (лист 323 и сл.) и като копия международни товарителници /CMR/ не са попълнени съгласно изискванията на чл. 6, т. 1 от Конвенция относно договор за международен автомобилен превоз на стоки (в сила за България от 18.01.1978г.) Например в

нито една от предоставените международни товарителници /CMR/ не е попълнена кл. 9 „документи в превозвача от изпращача”, от което следва, че липсват други съпътстващи документи към тях. Мястото и датата на приемането на стоката за превоз и мястото и времето на доставянето ѝ не са попълнени. В клетка 4 е посочено само Б., У., без конкретен адрес, а в клетка 24 липсва време на пристигане. Подробно в заключението на вещото лице са описани забелязани от него разминавания между съдържанието на копия на фактури, издадени и предоставени от [фирма] и копия на същите документи, предоставени му от [фирма], както и копия на ЧМР, налични по делото и оригинали, представени допълнително за целите на експертизата. Различното съдържание между оригинали и документи, за които се твърди, че са техни копия, а в действителност не отразяват оригиналите изцяло, пораждат обосновани съмнения у съда, относно тяхната достоверност и доказателствена стойност в процеса.

Международната товарителница, както и фактурата е частен писмен документ и като такава не се ползва със задължителна материална доказателствена сила. Наличието на непълноти, неточности, разминавания в същите води до съмнения, че обективизираните в тях факти могат да се приемат за безспорно доказани. В представените товарителници не е посочено име и качество на лицето, получило стоките в У. от името на Ф. Т. КФТ, като е поставен само подпис, без да е ясно кой е авторът му. Дружеството няма назначен персонал, а представляващ и управител на Ф. Т. КФТ, У. е българската гражданка К. В. Х., която по данни от информационната система на НАП и подаваните декларации от работодател през същите периоди, в които се твърдят ВОД е била назначена на трудов договор в други български дружества на пълен работен ден /за повечето периоди едновременно в две дружества/, поради което не става ясно кой и приел стоката от името на дружеството. Адресът В., J. K. 36, fsz 5, посочен в кл. 24 „Стоките получени“ на товарителниците съответства на декларирания адрес на управление на унгарско дружество, но на този адрес компетентните органи на унгарската данъчна администрация не са установили наличие на складово помещение, където биха могли да се съхраняват кафе, захарни и шоколадови изделия, предмет на процесните вътреобщностни доставки.

От постоянната практика на Съда на ЕС по тълкуване на чл. 138 от Директива 2006/112/ЕО следва, че освобождаването от облагане с ДДС на вътреобщностните доставки се прилага само, когато правото да се разпорежда като собственик със стоката е прехвърлено на получателя по доставката и доставчикът докаже, че стоката е изпратена или превозена в друга държава-членка и че вследствие на това изпращане или превозване стоката е напуснала физически територията на държавата-членка на доставката, от която е изпратена (т. 31 от решението по дело С - 273/11). Основанията за прилагане на нулева ставка съгласно чл. 53, ал. 2 ЗДДС се доказват с документите, предвидени в чл. 45 от ППЗДДС. В този смисъл изискуемите доказателства не

са налице, а липсата на съществени реквизити на товарителницата, като получателя, мястото и датата на приемането на стоката не позволяват същата да бъде кредитирана като доказваща реалното изпълнение на транспортните услуги.

Успоредно с това, от значение е и факта, че не са декларирани последващи продажби от унгарското дружество. Унгарските данъчни власти посочват, че на адреса на компанията функционира „доставчик на седалища на фирми, които не осъществяват реална икономическа дейност“, което води до извод за липса на реална икономическа дейност на F. T. KFT, У.. Плащанията от унгарското дружество са извършвани от българската банка [фирма], без да е конкретизирано по коя фактура се извършва плащането, което поражда съмнения относно целта и основанието на извършените банкови преводи.

Представените от [фирма], заповеди за командировки, свързани с конкретните пътувания също разкриват разминавания, като - в едната заповед за командироване обаче е записан регистрационен номер на товарно полуремарке, което е било регистрирано с посочения в заповедта номер значителен период след датата на командироването, поради което съдът не кредитира като доказателства относно извършената командировка и двете заповеди, тъй като очевидно са съставени за целите на съдебното производство. Жалбоподателят [фирма] не е представил и оригинал на международна товарителница, а копия, заверени с „вярно с копие“. Имайки предвид и останалите констатации на вещното лице в допълнителната съдебно-счетоводна експертиза при първото разглеждане на делото, съдът приема, че [фирма] не разполага с документи по чл. 45, ал. 2, б. „а“ и б. „б“ от ППЗДДС, надлежно оформени и попълнени, с които да докаже извършени от него вътреобщностни доставки. Правилно при тези установявания не е признато и право на данъчен кредит по издадените от превозвача [фирма] два броя фактури.

Възражението, че отговорите на унгарските данъчни власти са от други периоди, различни от ревизираните не може да се обоснове извод за незаконосъобразност на установената липса на доказани ВОД. Удостовереното в тях е трайно, а не моментно фактическо положение във връзка със статута и липсата на реална икономическа дейност на F. T. KFT, У., поради което са относими и към ревизията на [фирма]. Вярно е, че са постъпили по повод ревизии на трети лица, но няма процесуална пречка да бъдат присъединени със съответни протоколи към доказателствения материал по процесната ревизия, като жалбоподателят е имал възможност да се запознае и защити, като ангажира съответни доказателства, оборващи удостоверените с тях обстоятелства.

Поради изложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода от спора и своевременно направеното от процесуалният представител на ответника искане за присъждане на разноси в предходните две и настоящата инстанция, съдът счита, че на основание чл. 161 ал.1 изр. първо от ДОПК вр. Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, същото следва да се определи в размер на 3918лв./три хиляди деветстотин и осемнадесет лева - дължими за приключилите първоинстанционно и касационно производство – по 1959лв. на инстанция/ плюс 512лв. адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция /доколкото определените 600лв. разноски за назначената по делото експертиза са вече платени от жалбоподателя/ или общо 4430лв.

С оглед изложеното и на основание чл. 226 от АПК вр. чл.160, ал.1 от ДОПК Административен съд София – град, 74 с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА №Р-22221218005008-091-001/07.03.2019г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №891/27.05.2019г. от Директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП съдебно деловодни разноски в размер на 4430лв. /четири хиляди, четиристотин и тридесет лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: